

[Undervisningsministeren.]

halvering. Jeg tror, det regnestykke trænger til at blive gået igennem efter Hansens lille regnebog.

Uddannelsesfondens bestyrelse har for året 1964-65 med fuld tilslutning fra centralnævnet for seminarierne fastsat det maksimale støttebeløb til de 3.000 kr., der blev nævnt før, således at støtten udelukkende ydes i form af stipendier. Det maksimale støttebeløb for studerende i øvrigt er 6.000 kr., hvoraf halvdelen ydes som stipendier og halvdelen som lån. Når man for præparander har givet dette lavere maksimumsbeløb, ligesom man har gjort det for andre lignende elevgrupper, de helt unge handelsskoleelever, elever på adgangskursus til de højere læreanstalter og andre, og som ren stipendiestøtte, skyldes det, at man har fundet det rimeligt at sammenligne deres situation med gymnasieelevernes i støttemæssig henseende. Man kan jo altid sige, at der er for få midler til rådighed. Det ærede medlem ved, at fonden er blevet øget fra de 1½ mill. kr., den startede med i 1951, til 115 mill. kr. nu. Vi er begge enige om, at det er for lidt; vi er vel også enige om, at det måske kan være vanskeligt at øge dem væsentligt netop på dette tidspunkt, hvor vi lige har haft den store forøgelse i foråret. Når uddannelsesfondens bestyrelse fastsætter hovedsummerne for de enkelte seminarier, tages der hensyn til, at der ved de private seminarier betales en undervisningsafgift. Men i øvrigt vil spørgsmålet om understøttelserne blive drøftet i den kommission, der vil blive nedsat i nær fremtid til at forberede en revision af loven om ungdommens uddannelsesfond.

Poul Hartling: Den højtærede undervisningsminister anfægtede min sagsfremstilling, og jeg lyttede meget spændt på, hvor det skulle være. Jeg kunne ikke høre, at jeg har begået nogen fejl. Jeg sagde udtrykkelig, at forklaringen på, hvordan det er gået til, den kendte jeg, og jeg er da taknemlig for, at ministeren blankt erkendte en urimelig forskel. I 1957 blev der ydet til præparanderne 400 kr., og som jeg også sagde i min fremstilling — jeg kender godt disse forhold — så var det dels en understøttelse og dels nedbringelse af skolepenge. Så godt man nu kan se af cirkulæret, så må de 125

kr. dengang af de 400 kr. være nedbringelse af skolepenge, medens seminarieelever fik 165 kr. Nu får seminarieelever 660 og præparander 275 kr., og hvordan i de senere år fordelingen af disse beløb egentlig har været, er ikke fremgået af ministeriets skrivelser, og det har man heller ikke vidst i ministeriet, men nu er altså forskellen så meget større. Det forekommer mig, at regnskaberne fra de private seminarier ikke har noget med dette at gøre. Ministeriet ved meget nøje på øre, hvad de yder til de private seminarier, og der kan heller ikke være tvivl om, hvad disse penge bruges til; det fremgår også af, at de fleste seminarier i forvejen har sendt regnskaberne ind. Men det har som sagt ikke noget med dette at gøre, synes jeg. Elevafgifterne er så små, som de vel kan være, og det er klart, at det må de også være af hensyn til privatseminarierne selv.

Jeg skal ikke gå dybere i dette, for det tjener ikke noget formål. Jeg vil bare fremsætte den ene bemærkning, at det, der interesserer mig, er sagen set fra præparandens side, og da hjælper det ikke så meget med den historiske forklaring, som jeg også kender, og som jeg også har givet mine præparander, for præparanden har ingen glæde af, at præparander var stillet anderledes i fjor eller i forfjor, for da gik han ikke på seminariet. Det, præparanden er interesseret i, er at sammenligne sig med sine seminariekammerater, og dér er der, som ministeren sagde, en urimelig forskelsbehandling. Det er den, jeg beder om at få rettet, og jeg forstår også, at det vil man tage skridt til. Hvis jeg forstår det rigtigt, så siger jeg tak.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg vil som sagt meget gerne være med til at fremme en løsning af denne sag.

Jeg er uenig med det ærede medlem, når det ærede medlem siger, at det ikke er relevant i denne sammenhæng at bede de private seminarier om deres regnskaber. Jeg tror, de fleste her i salen vil være enig med mig i, at over for institutioner, som vi støtter med så store beløb, som der her er tale om, og hvor elevbetalingen fremkommer som marginalbeløbet, der skal dækkes, og hvor det, der her tales om, er, hvor meget vi kan dække af denne margin, er det måske ikke ligefrem fremmende for sagen, at en del af semi-